

Boligministeren har valgt at spænde en del af den borgerlige opposition for hestevognen for at få aflad i den brede del af befolkningen. Det er et politisk valg, regeringen har truffet. Det har regeringen ret til. Det skal jeg aldrig bestride. Men jeg synes, at Venstre og De Konservative, som taler så meget om alt det, de vil gøre for at ændre alt det udelige, Socialdemokratiet har gennemført i deres regeringsperiode, skulle have holdt sig for gode til at medvirke til dette makværk.

Og hvis det så var sådan, at Venstre og De Konservative virkelig havde opnået noget i de her forhandlinger, sådan at man virkelig kunne sige: Nu har vi i hvert fald med vore stemmer sikret, at byfornyelsen for landets grundejere, for de offentlige kasser osv. bliver af en art, så vi alle sammen kan leve med det, og vi har gjort en forskel, så kunne man måske endda forstå deres handlemåde.

Men når man ser på, at man sælger alle principper for at få to år mere lagt til, når det drejer sig om, hvornår man kan få byfornyelsen – dvs. om man kan byforny en ejendom, der har stået i 25 år, så alle hr. Keld Albrechtsens ejendomme i Brabrand kan komme med, eller om man skal 2 år længere frem i tiden – må man jo sige, det er en sejr, så det kan mærkes! Jeg håber, hr. Jens Hald Madsen hører godt efter nu.

Jeg skal tage et andet principielt punkt op. Det drejer sig om noget så essentielt for grundejerne i Danmark som retten til at råde over deres egen ejendom, og det er den bestemmelse, som Venstre markedsfører sig med på alle grundlovsmøder her om ganske kort tid. Men på dette område vil man efter min mening ikke længere kunne holde de taler, man plejer at kunne holde, for nu får man knæsat et princip, som er virkelig morsomt:

Man har jo ikke kunnet få socialdemokraterne til at give sig, men noget skulle man jo have på skrift, og derfor har man knæsat et andet princip, for nu blander man lejerne sammen med grundejernes rettigheder. For hvis det er sådan, at en grundejer kan få mindst halvdelen af lejerne i en ejendom til at sige nej til det, som grundejeren i øvrigt ikke vil være med til, så kan han undgå det. Prøv engang at forestille jer, hvis det var sådan, at en arbejdsgiver på en arbejdsplads skulle hen og have halvdelen af medarbejderne til at være med til at bestemme, om han ville opfylde et eller andet offentligt krav. Man ville jo rykke sig i håret i den borgerlige opposition og spørge: Hvordan kan man dog forestille sig noget så vildt?

Men det er altså det, som man i Venstre og hos De Konservative anser som en stor sejr.

Hvis ikke det var så sørgeligt, og hvis ikke det var sådan, at man skulle tro, at man dér måske havde sagt: Vi er så tæt på et valg. Det her er et kompliceret område. Vi håber på en ny regering. Vi håber, at vi får boligministerposten, og så skal vi vise dem, at vi kan lave en byfornyelseslov, der er til at forstå for dem, der skal leve med den, en lov, som gør, at vi kan byforny de ejendomme, som er utidssvarende, som har de installationsmangler, som vi alle sammen er enige om skal oprettes, i stedet for at gå ud og byforny ejendomme, som er 27 år gamle, for offentlige penge!

Og så har man hos Venstre og De Konservative fundet ud af, at når man har pampere i den socialistiske lejr, så skal man også have nogle ovre i sin egen lejr. Derfor har man altså indbygget en central fond, nemlig Grundejernes Investeringsfond, mere og mere centralt i lovgivningen. Jeg er altså ligeglad med, om pampene sidder i Lejernes LO, om de sidder ovre i Boligselskabernes Landsforening eller de sidder i Ny Kongensgade. Det er ikke andet end velbetalte pampere, som for lejernes eller grundejernes penge sidder og administrerer sig selv med skyhøje honorarer. Det ved enhver, og nu skal de altså involveres mere i lovgivningen; de skal have mere magt.

Jeg synes – og det vil jeg gerne sige til Venstre og De Konservative – at man binder sig selv til dette makværk langt ud over år 2000; det er ikke mindre end en skandale. Jeg kunne ærlig talt godt tænke mig at spørge hr. Jens Hald Madsen direkte, for jeg har forstået, at det er hr. Jens Hald Madsen, som har lavet dette fænomene forlig: Hvad betyder efter år 2000? Og hvad er det, der er så genialt ved, at man her i loven bestemmer, hvor mange hundrede millioner kroner man skal afsætte til det her formål? Hvordan kan det være en stramning, hvordan kan det være en sejr i forhold til det, der står i lovforslaget? Der stod der jo bare, at man hvert år i forbindelse med finansloven kunne vedtage et beløb, og jeg går da ud fra, at man både hos Venstre og De Konservative ved, at det beløb godt kunne være 0.

Men her: Nej, nej. Flot slår man ud med arme og ben, og boligministeren får sine trecifrede millionbeløb langt ud over år 2000.

Og det efter at man lige har behandlet et forslag, hvor Venstre og Det Konservative Folkeparti fortalte om, hvordan borgernes retsstilling